

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 4783 van 12 december 2007
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
gekozen woonplaats : X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Russische nationaliteit, op 1 september 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. DECHERF en van attaché F. VEREEKEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de vluchtelingenstatus

1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A (2), van het internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Conventie van Genève) en van de formele motiveringsplicht, omdat in de bestreden beslissing ten onrechte geen geloof wordt gehecht aan zijn vluchtrelaas omwille van de tegenstrijdigheden en incoherenties tussen verzoekers relaas en dat van zijn echtgenote en stiefzoon zonder op de geloofwaardigheid van het asielrelaas zelf in te gaan, terwijl alle drie hun verklaringen neerkomen op hetzelfde asielrelaas en dus eensluidend zijn, zodat er geen gegronde reden voorhanden was om verzoekers vluchtrelaas in twijfel te trekken "omwille van wat tegenstrijdigheden over enkele concrete omstandigheden" en onvoldoende werd gemotiveerd waarom verzoekers vluchtrelaas niet zou beantwoorden aan de Conventie van Genève.

1.2. In eerste instantie, wat de schending van de formele motiveringsplicht betreft, stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en

heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. (R.v.St., nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St., nr. 1.64.298, 31 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.358, 10 oktober 2006; R.v.St., 163.357, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 149.149, 21 september 2005; R.v.St., nr. 149.148, 21 september 2005). Het opgeworpen middel dient bijgevolg vanuit het oogpunt van de materiële motivering bekeken te worden.

1.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen daarvoor niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

1.4. De bestreden beslissing luidt als volgt :

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, verklaart omwille van de volgende redenen uw land van herkomst te zijn ontvlucht. Eind 1999 ontvluchtte u met uw gezin omwille van de oorlog Grozny en trokken jullie naar Malgobek in Inguschetië. Jullie werden er geregistreerd als IDP's maar uw propiska bleef in Grozny. Op 10 juli 2003 vielen vier gemaskerde mannen, u vermoedt Russische soldaten, jullie appartement binnen en vroegen naar uw stiefzoon X .X was echter bij zijn vriend Y. U werd meegenomen en aan bandieten overhandigd. U werd zowel in Tsjetsjenië als in Dagestan vastgehouden. Op 13 mei 2004 werd u vrijgelaten. U leefde hierna ondergedoken bij uw broer in Psedach (Inguschetië). U vernam dat uw vrouw (Z. G.) (O.V. 5.605.760) en stiefzoon (R. T.) (O.V. 5.605.557) asiel hadden aangevraagd in België. Nadat u voldoende was hersteld ontvluchtte u in juli 2006 uw land van herkomst. Tijdens uw vlucht werd u in Duitsland tegengehouden en u diende er asiel aan te vragen. U werd in een gesloten centrum geplaatst. U had medische verzorging nodig en werd er gehospitaliseerd. U kon uit het hospitaal ontsnappen en trok naar België waar u op 17 augustus 2006 uw asielaanvraag indiende. U heeft ondertussen van uw broer vernomen dat personen, waarschijnlijk de FSB, nog komen vragen zijn naar u en u zoeken. U bent in het bezit van uw paspoort, geboorteakte, en rijbewijs.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië en de situatie voor Tsjetsjenen in Rusland is problematisch, maar tevens complex (cfr bronnen bijgevoegd in het administratief dossier). Het risico bij terugkeer is afhankelijk van tal van factoren. Vandaar het belang om de individuele situatie van elke persoon goed te kennen. De situatie in Tsjetsjenië is sinds het begin van de oorlog in 1999 sterk geëvolueerd. Hoewel er zich nog regelmatig gewelddadige incidenten voordoen (doelgerichte aanslagen door Tsjetsjeense strijders en veelvuldige schendingen van de mensenrechten in de vorm van illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waaraan de lokale ordetroepen, bestaande uit en geleid door Tsjetsjenen, zich vaak schuldig maken), is er nu niet langer sprake van een grootschalig militair offensief door het Russische leger op gans het Tsjetsjeense grondgebied. Gevechtshandelingen tussen het federale leger en de Tsjetsjeense strijders zijn geconcentreerd in bepaalde regio's en beperken zich doorgaans tot kortstondige schermutselingen. Het lokale bestuur en de ordehandhaving zijn grotendeels opnieuw aan Tsjetsjenen overgelaten en steeds vaker zijn de Tsjetsjenen verantwoordelijk voor de gewelddadige incidenten. Bijgevolg kan men niet beweren dat elke Tsjetsjeen per definitie slachtoffer is in dit conflict of bij terugkeer een risico loopt.

Voorts is de situatie in Rusland niet van die aard dat er voor personen die Tsjetsjenië verlaten hebben per definitie in Rusland een intern vluchtalternatief bestaat. Ook wat dit aspect betreft is de situatie, de mogelijkheid tot (her)vestiging en het risico bij terugkeer sterk afhankelijk van persoon tot persoon. Verschillende factoren kunnen hierop een invloed hebben en bepalen of een individuele Tsjetsjeen meer of minder risico loopt: de plaats en periode waar hij verbleven heeft, de aanwezigheid van een

sociaal netwerk waarop hij kan terugvallen, de eigen financiële situatie, de politieke en socio-economische situatie in een bepaalde plaats of regio die bepalend is voor de mate waarin spanningen voorkomen, en dergelijke meer. Bijgevolg kan er evenmin gesteld worden dat vestiging elders in de Russische Federatie in alle gevallen uitgesloten is.

De vrees van vervolging of het risico op ernstige schade die een Tsjetsjeen in Tsjetsjenië of elders in de Russische Federatie loopt is dus afhankelijk van waar, wanneer en in welke omstandigheden hij ergens verbleven heeft en welke feiten men er beleefd heeft. Daarom blijft het belangrijk om steeds de reële individuele situatie van elke persoon te kennen en evalueren.

Uit uw verklaringen, en deze van uw vrouw en stiefzoon x, blijkt dat jullie omwille van het tweede Tsjetsjeense conflict in 1999 van Grozny naar Malgobek (Inguschetië) zijn gevlucht, waar jullie werden geregistreerd als vluchtelingen. In juli 2003 werd u er ontvoerd, en ondervonden uw vrouw en X er problemen. Na een vergelijking van jullie onderlinge verklaringen kan er echter geen geloof worden gehecht aan jullie asielrelaas. Zo verklaart u (CGVS p. 10-11) dat u bij het begin van het tweede Tsjetsjeense conflict samen met uw vrouw en dochter Grozny zijn ontvlucht, dat X toen bij zijn grootmoeder in Shali verbleef, en dat uw vrouw enkele maanden nadat jullie in Inguschetië waren X in Shali is gaan ophalen en hem naar Malgobek bracht. Uw vrouw daarentegen stelt (CGVS vrouw dd. 08/08/07 p. 7) dat toen jullie bij het begin van het tweede Tsjetsjeense conflict in Grozny verbleven, X ongeveer 1 à 2 dagen voor jullie vlucht vanuit Shali bij jullie in Grozny aankwam, waarna jullie - u, uw vrouw, X, en jullie dochter - samen naar Inguschetië trokken. Ook X stelt (CGVS X dd. 08/08/07 p. 3) dat hij toen samen met zijn ouders en zijn zus vanuit Grozny naar Inguschetië is gevlucht. Uw vrouw (CGVS vrouw dd. 08/08/07 p. 7) stelt verder dat X kort voor jullie vlucht naar Inguschetië op eigen kracht naar Grozny is gekomen en uw vrouw stelt uitdrukkelijk dat zij X toen niet vanuit Shali naar Grozny heeft gebracht. Eerder verklaarde uw vrouw echter (CGVS vrouw dd. 31/01/06 p. 3) dat zij toen X is gaan ophalen in Shali en bij jullie in Grozny heeft gebracht vooraleer jullie samen naar Inguschetië vluchtten.

U verklaart verder (CGVS p. 12) dat, voor jullie vlucht naar Inguschetië, jullie woning in de Y in Grozny beschadigd werd tijdens de bombardementen. Zo werd jullie trap toen volledig vernield, vloog er een obus in de keuken die het gasfornuis raakte en door de muur in de slaapkamer belandde, en werd het dak en jullie balkon vernield. U verklaart ook dat jullie na de bombardementen die deze schade aan jullie huis hadden aangericht, nog enkele maanden in de woning in Y in Grozny zijn blijven wonen. Uw vrouw daarentegen stelt (CGVS vrouw dd. 08/08/07 p. 7) dat toen jullie naar Inguschetië vluchtten, er geen schade aan jullie huis was en dat alles aan het huis nog intact was. Ook X (CGVS X dd. 08/08/07 p. 4) ontkent als zou jullie huis toen reeds schade hebben opgelopen.

Uw vrouw stelt verder (CGVS vrouw dd. 08/08/07 p. 5-6) dat jullie vlucht uit Grozny naar Malgobek plaatsvond eind augustus – begin september 1999, dat dit kort na de inval van Z in Dagestan was, dat er toen Russische tanks Grozny binnenreden, dat er toen in Grozny overal Russische tanks en soldaten waren, en dat jullie de Russische blokpost in de Staropromislovsky wijk in Grozny konden passeren. Ook X stelt (CGVS X dd. 08/08/07 p. 3) heel zeker te zijn dat jullie eind augustus – begin september 1999 Grozny zijn ontvlucht. Uit de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat de eerste Russische troepen pas begin oktober 1999 de grens van Tsjetsjenië zijn overschreden en dat ze op 5 oktober 1999 nog maar pas tot op 25 km van Grozny waren genaderd.

U verklaart (CGVS p. 14) dat, nadat jullie naar Malgobek waren gevlucht, u nog zo'n 6 à 7 maal naar Grozny bent teruggekeerd, dat dit soms samen met uw vrouw was, en dat jullie bij het huisvestingsbureau in Grozny documenten indienden betreffende het verlies van jullie woning om zo recht te kunnen maken op compensatie. Uw vrouw stelt daarentegen (CGVS vrouw dd. 08/08/07 p. 8) dat zij nog 2 à 4 maal is teruggekeerd naar Grozny, dat dit zonder u was omdat het er te gevaarlijk was, en dat jullie nooit een aanvraag hebben ingediend om compensatie te krijgen voor de schade aan jullie woning.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen, en deze van uw vrouw en stiefzoon, betreffende jullie verblijf in Tsjetsjenië tijdens de door jullie opgegeven periodes. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan jullie verklaringen als zouden jullie toen naar Inguschetië zijn gevlucht. Aangezien jullie algemene oprechtheid wordt ondermijnd kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die jullie in Inguschetië zouden hebben gekend.

Temeer daar uw verklaringen met betrekking tot uw problemen in Inguschetië ernstige tegenstrijdigheden vertonen. Zo stelt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ p. 11) dat, toen u in juli 2003 door militairen was opgepakt, ze u vroegen om een brief te schrijven aan uw familie waarin u moest vermelden dat ze 20.000 \$ moesten betalen om u vrij te kopen. Toen u weigerde om deze brief op te stellen werd u bedreigd en geslagen. Ook toen u in Dagestan werd vastgehouden kwamen uw gijzelnemers wekelijks aandringen dat u een brief zou opstellen. Voor het Commissariaat-generaal verklaart u echter (CGVS p. 16-17) dat er u tijdens uw gevangenschap nooit werd gevraagd om een brief te schrijven, dat u zelfs aan uw gijzelaars vroeg wat u moest doen maar dat ze nooit een

dergelijke vraag hebben gesteld. Na confrontatie (CGVS p. 17) stelt u dat er u toen misschien gevraagd werd om een brief te schrijven maar dat dit niet belangrijk is. Aangezien er echter uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ p. 11 & 13) blijkt dat u werd bedreigd en geslagen toen u weigerde een dergelijke brief op te stellen, en dat u enkel werd geslagen tijdens deze eerste dagen van uw gevangenschap, is deze motivering onafdoende. Na confrontatie met uw verklaringen dat u toen werd geslagen, verklaart u (CGVS p. 17) dat ze u inderdaad vroegen om een brief op te stellen. Na verdere confrontatie waarom u aanvankelijk verklaart dat u geen brief moest opstellen, dan later verklaart dat ze u dit misschien wel vroegen, en uw uiteindelijke verklaring dat er u inderdaad werd gevraagd om een brief te schrijven, stelt u dat de gewone bewakers en niet de leiders u vroegen om een dergelijke brief te schrijven. Deze uitleg voor uw tegenstrijdige verklaringen is onafdoende.

Verder stelt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ p. 12) dat uw broer u na uw vrijlating in mei 2004 voor onderzoeken naar het ziekenhuis bracht. Voor het Commissariaat-generaal verklaart u daarentegen (CGVS p. 18) dat u toen nooit voor onderzoeken naar het ziekenhuis bent geweest. Na confrontatie (CGVS p. 19-20) gaf u een warrige uitleg : “voor onderzoeken, maar ik ging niet zelf, ik kon niet stappen, de hospitaals trekken er op niks”, om uiteindelijk te verklaren dat u niet voor onderzoeken naar het ziekenhuis bent geweest. Bijgevolg moet worden geconcludeerd dat uw verklaringen tegenstrijdig blijven.

Ook verklaart u voor het Commissariaat-generaal (CGVS p. 18-19) dat u na uw vrijlating in mei 2004 uw vrouw niet liet weten dat u was vrij gekomen omdat u niet wou dat ze zich zou zorgen maken. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ p. 12) stelde u echter dat er na uw vrijlating uw vrouw werd gezegd dat u was vrijgelaten zodat ze zich niet ongerust moest maken. Na confrontatie (CGVS p. 19) verklaart u dat uw vrouw dit misschien via iemand heeft vernomen, hetgeen echter geen weerlegging is van bovenstaande tegenstrijdige verklaringen.

U verklaart (CGVS p. 7) dat uw vrouw in april 2003 voor u in Grozny een nieuw paspoort is gaan halen en dat u daar zelf niet omging omdat dit niet veilig was. U stelde echter eerder (CGVS p. 5) dat u in 2006 kort voor uw vlucht zelf een nieuw rijbewijs bent gaan halen bij het bureau van de GAI in Grozny. Na confrontatie (CGVS p. 14) verklaart u dat u uw rijbewijs niet bij een officiële instantie ging halen, hetgeen niet te verenigen valt met de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt, waaruit blijkt dat de GAI de Russische verkeerspolitie is.

Verder stelt u nog dat er gelet op uw leeftijd en het feit dat u Tsjetsjeen bent weinig kans was dat u in Grozny zou worden tegengehouden, hetgeen een onafdoende motivering is. Temeer daar u ook verklaart (CGVS p. 20) dat u na uw vrijlating in mei 2004 tot aan uw vlucht de ganse tijd ondergedoken leefde bij uw broer. Opnieuw geconfronteerd met uw verklaring dat u kort voor uw vlucht in 2006 zelf een rijbewijs in Grozny ging halen, verklaart u (CGVS p. 20) dat u “toch een rijbewijs moest hebben”. Bij verdere bevraging waarom u een nieuw rijbewijs nodig had als u ondergedoken leefde, stelt u dat u dit ging halen omdat u “ooit nog een rijbewijs zou nodig hebben”. Gevraagd dat u aldus uw leven riskeerde door een rijbewijs te gaan halen die u ooit zou nodig hebben, bevestigt u dit en voegt u eraan toe dat “je soms risico’s moet nemen”. Ook moet nog worden opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ p. 12) stelde na uw vrijlating geen problemen te hebben ondervonden, tenzij medische, hetgeen in schril contrast staat met uw bovenvermelde verklaringen die u aflegde voor het Commissariaat-generaal.

Deze incoherente en weinig plausibele verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Door uw houding laat u niet toe de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofde een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade vast te stellen.

De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw geboorteakte bevat louter persoonsgegevens die niet worden betwist. Uw paspoort werd in 2003 volgens uw verklaringen uitgereikt in Grozny aan uw vrouw. Uw rijbewijs werd in 2006 in Grozny aan u uitgereikt. Bijgevolg tonen deze documenten ook niet aan als zou u in 1999 tijdens het begin van het tweede Tsjetsjeense conflict in Grozny en hierna in Ingouchetië hebben verbleven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.5.1. In een eerste onderdeel van het middel doet verzoeker gelden dat de vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zijn aan zijn problematische psychische toestand ingevolge de

opgelopen trauma's gecombineerd met "mogelijks" geheugenverlies en de stress van het verhoor, waardoor hij niet in staat is een volwaardige verklaring af te leggen, hetgeen overigens is gebleken uit de bestreden beslissing, waar die zelf aangeeft dat verzoeker een zeer verwarde indruk gaf. Alleszins blijkt nergens uit dat hij te kwader trouw zou zijn. Hij voegt bij zijn verzoekschrift een medisch attest opgesteld door zijn huisarts waaruit een en ander zou moeten blijken.

1.5.2. De beslissing van een kandidaat-vluchteling om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn in elke fase van de asielprocedure desbetreffend een volledig, coherent en geloofwaardig verhaal te vertellen. Verzoeker tracht in essentie aan te tonen dat in zijn geval deze verplichting niet zou gelden en zijn verklaringen niet in overweging zouden kunnen worden genomen ter beoordeling van het asielrelaas.

De Raad stelt vast, daargelaten de vraag of het gaat om een nieuw gegeven in de zin van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980, dat het medisch getuigschrift dat werd gevoegd bij het verzoekschrift dateert van 27 augustus 2007, na het verhoor door de verwerende partij, en dat erin sprake is van mogelijke verwardheid en sufheid –onder meer ingevolge het gebruik of het niet gebruik van bepaalde medicatie- en van de stresserende en depressieve toestand waarin verzoeker zich bevindt. Indien echter de situatie, zoals geschetst in het medisch attest, reeds aanwezig op het ogenblik van het verhoor bij de verwerende partij, is het –gelet op de thans door verzoeker geschetste ernst ervan- niet aannemelijk dat op dat ogenblik geen dergelijk attest werd neergelegd en dat noch verzoeker, noch zijn raadsman ten tijde van dat verhoor melding heeft gemaakt van verzoekers psychische toestand en van het feit dat dit hem mogelijks zou beletten coherente verklaringen af te leggen. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker wel degelijk in staat is gebleken precieze en gedetailleerde gegevens te verstrekken. Met de verwerende partij is de Raad dan ook van oordeel dat het causaal verband tussen de gezondheidsproblemen van verzoeker en de aard van zijn verklaringen niet is aangetoond.

Voorts kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat zijn verwarde toestand uit de bestreden beslissing zelf blijkt : 'een warrige uitleg' die door de verwerende partij werd vastgesteld op één specifiek punt is uiteraard geen indicatie voor de geestesgesteldheid van verzoeker gedurende het gehele gesprek.

Verzoeker heeft niet aangetoond dat hij niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen. Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

1.6. Waar verzoeker in een tweede onderdeel van het middel doet gelden dat de verklaringen van zijn echtgenote en zijn stiefzoon wel overeenstemmen, zodat deze wel geloofwaardig zijn en dat ook de verklaringen die hij zelf bij de Dienst Vreemdelingenzaken had afgelegd overeenstemmen met deze van zijn echtgenote en zijn stiefzoon, moet in eerste instantie worden vastgesteld dat hierboven is gebleken dat verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn verklaringen niet in aanmerking konden worden genomen, zodat hij er niet mee kan volstaan uitsluitend naar deze van zijn echtgenote en zijn stiefzoon te verwijzen en voorbij te gaan aan de vastgestelde tegenstrijdigheden. Bovendien lijkt verzoeker eraan voorbij te gaan dat de bestreden beslissing eveneens gebaseerd is op de incoherente verklaringen die verzoekers echtgenote tijdens haar opeenvolgende gehoren heeft afgelegd over de wijze waarop haar zoon zich bij haar en verzoeker voegde kort voor hun vertrek naar Ingoesjetië én dat haar verklaringen en die van haar zoon betreffende het ogenblik waarop zij Grozny zijn ontvlucht niet overeenstemmen met de informatie waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en die zich in het administratief dossier bevindt. Waar verzoeker nog stelt dat zijn eigen verklaringen tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken wél overeenstemden met die van zijn echtgenote en zijn stiefzoon, is de Raad van oordeel dat niet louter kan worden verwezen naar één versie van de afgelegde verklaringen. Dit zou immers de opeenvolgende verhoren, die tot doel hebben uit het geheel van de afgelegde verklaringen te kunnen afleiden of in hoofde van de betrokkene een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk is gemaakt, volstrekt zinledig maken. Bovendien werd hierboven reeds gesteld dat op een kandidaat-vluchteling de verplichting rust in elke fase van de

asielprocedure volledige, coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen, hetgeen in casu niet het geval is geweest. Het tweede middelonderdeel is derhalve niet gegrond.

1.7.1. In een derde middelonderdeel gaat verzoeker in op een aantal van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden. Enerzijds tracht hij de tegenstrijdigheid aangaande het feit of hij al dan niet naar het ziekenhuis werd gebracht te verklaren, en anderzijds herhaalt hij dat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken wél overeenstemden met die van zijn echtgenote en zijn stiefzoon. Ten slotte haalt hij nog een passus uit de bestreden beslissing aan waaruit zijn verwarde toestand zou moeten blijken tijdens het gehoorgesprek bij de verwerende partij, meer bepaald deze met betrekking tot zijn paspoort en rijbewijs.

1.7.2. Aangaande verzoekers verwarde toestand kan worden verwezen naar hetgeen hierover reeds werd gesteld sub 1.5.2., met name dat hij geen causaal verband heeft aangetoond tussen zijn tegenstrijdige verklaringen en zijn gezondheidstoestand. De verklaringen die nog een bod komen in de door hem aangehaalde passus zijn allerminst een bewijs van zijn verwarde toestand, doch gewoon een vaststelling van de incoherente en tegenstrijdige aard van hetgeen hij heeft verklaard, zonder meer.

Wat betreft de door verzoeker op de korrel genomen tegenstrijdigheid met betrekking tot het feit of hij al dan niet naar het ziekenhuis werd gebracht, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing en uit de gehoorverslagen waarop deze is gesteund blijkt dat verzoeker, zijn echtgenote en zijn stiefzoon tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de wijze waarop zij bij het begin van het tweede Tsjetsjeense conflict Grozny zijn ontvlucht, de beschadigingen aan zijn woning, het feit of zij hier al dan niet compensatie voor vroegen en over hun bezoeken aan Grozny. Voorts blijkt evenzeer uit de bestreden beslissing dat verzoeker weinig plausible en incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot zijn problemen in Ingoesjetie. De Raad is van oordeel dat al deze tegenstrijdigheden en incoherenties, die alle geschraagd worden door de stukken van het administratief dossier, niet worden weerlegd door verzoeker, betrekking hebben op de kern van diens asielrelaas en aldus pertinent en draagkrachtig zijn. In die optiek kan de enkele kritiek van verzoeker op het argument aangaande het ziekenhuisbezoek worden aangemerkt als kritiek op een overtuigend motief, die om die reden niet kan leiden tot de hervorming of de bevestiging van de bestreden beslissing, zodat verzoeker geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

Ten slotte, waar verzoeker nog kritiek heeft op de beslissingen ten aanzien van zijn echtgenote en zijn stiefzoon, moet worden vastgesteld dat deze niet het voorwerp zijn van het onderhavige beroep, zodat deze kritiek niet dienstig kan worden aangevoerd.

1.8. De Raad is van oordeel dat verzoeker er niet in slaagt een ander licht te doen schijnen op de beoordeling van zijn asielrelaas, dat door de verwerende partij genoegzaam ongeloofwaardig werd bevonden. Derhalve kan in zijn hoofd geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin worden aangenomen.

2. Over de subsidiaire bescherming

2.1. In een tweede middel doet verzoeker gelden dat hem ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd en dat deze weigering gebrekkig werd gemotiveerd.

2.2. Verzoeker citeert de sub 1.4. weergegeven inleidende passus van de bestreden beslissing, en voert aan dat de verwerende partij dus niet ontkent dat er zich nog steeds ernstige gewelddadige conflicten voordoen in zijn land van herkomst, zodat het niet opgaat om zonder meer te veronderstellen dat in zijn hoofd geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit aanwezig is, dat op geen enkel ogenblik wordt gemotiveerd waarom dit risico niet aanwezig zou zijn, en dat de verwerende partij in het algemeen nalaat te preciseren wanneer er dan concreet een reëel risico bestaat en wanneer niet, terwijl uit de actuele politieke situatie ter plaatse blijkt dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend. Verzoeker verwijst ter ondersteuning van zijn argumenten naar algemene rapporten en berichten over de toestand in Tsjetsjenië die bij zijn verzoekschrift zijn gevoegd

en maakt met een schrijven van 2 november 2007 “nog een aantal bijkomende persberichten over aangaande de toestand in Tsjetsjenië, ten einde toe te voegen aan deze dossiers”.

2.3. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het risico op ernstige schade die een Tsjetsjeen in Tsjetsjenië of elders in de Russische Federatie loopt afhankelijk is van waar, wanneer en in welke omstandigheden hij ergens verbleven heeft en welke feiten men er beleefd heeft, en dat het dus van het grootste belang is om de reële individuele situatie van elke persoon te kennen en te evalueren. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat dit op omstandige wijze is gebeurd, en dat, gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties, werd besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot hun verblijf in Tsjetsjenië tijdens de door hem, zijn echtgenote en zijn stiefzoon opgegeven periodes, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de verklaringen als zou verzoeker met zijn gezin zijn gevlucht naar Ingoesjetië, en dat verzoeker bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot zijn problemen in Ingoesjetië. De verwerende partij heeft daarop besloten dat verzoeker, door zijn houding, niet toelaat de waarheid met betrekking tot zijn reële individuele situatie te achterhalen en hij de Belgische autoriteiten bijgevolg niet de kans heeft gegeven om in zijn hoofd een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade vast te stellen. Derhalve kan bezwaarlijk worden voorgehouden dat niet werd gemotiveerd om welke reden de subsidiaire bescherming werd geweigerd. Tegenover de uitgebreide individuele motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing zijn verzoekers verwijzingen naar de algemene situatie in Tsjetsjenië uiteraard niet dienstig : het reële risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) moet immers in concreto worden aangetoond, hetgeen verzoeker, gelet op zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen, nalaat te doen. In zoverre uit de bewoordingen van het middel nog zou kunnen worden afgeleid dat wordt gedoeld op de ernstige schade zoals bepaald in c), van het voormelde artikel, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker met een verwijzing naar de door hem neergelegde algemene rapporten en persberichten niet aantoont dat de situatie in Tsjetsjenië moet worden gekwalificeerd als een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Het tweede middel is niet gegrond.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat in hoofd van verzoeker geen reël risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen en dat hem derhalve de subsidiaire beschermingsstatus moet worden geweigerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 12 december 2007 door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

A. WIJNANTS.